

Nicolas Sarkozy

Door: Franklin ter Horst (Aangemaakt 10 juli 2009) (Laatste bewerking: 27 februari 2015)

Bling Bling Nicolas Paul Stéphane Sarközy de Nagy-Bosca Nicolas Sarkozy heeft op 15 mei 2012 zijn rol als president van Frankrijk overgedragen aan François Hollande. Even leek er een ander geluid uit Parijs te komen na de regeerperiode van de anti-Israël lobbyist Jacques Chirac die daar waar mogelijk de Joodse staat heeft gedemoniseerd tot grote vreugde van de islamitische dictaturen en vele anderen. De man die terreurmiljardair [Jasser Arafat](#) als zijn persoonlijke vriend beschouwde en die Saddam Hoessein de “[Slager van Bagdad](#)” aan een kerncentrale hielp om atoombommen te produceren om daarmee Israël te vernietigen wat de Joodse staat echter op het laatste moment door een spectaculair precisiebombardement wist te voorkomen.

Maar Sarkozy bleek echter dezelfde taal te spreken als zijn voorganger en de ongekozen anti-democratische leiders in Brussel, die druk doende zijn de burgers van Europa in een fascistische dwangbuis te persen en die er alles aan doen, de Arabische oliedictaturen te vriend te houden omdat men bang is dat deze het oliewapen zullen gebruiken bij een eventueel groot conflict in het Midden Oosten.

Sarkozy is de geschiedenis in gegaan als de president die af en toe iets te diep in het [glaasje](#) keek en zijn verachterlijke rol bij het verwijderen van [Moeammer Gadhaffi](#).

Hij arriveerde op maandag 23 juni 2008 voor een [driedaags bezoek aan Israël](#). De laatste keer dat een Franse president de Knesset toesprak was in 1982 toen Francois Mitterrand Israël bezocht. Om Israël te paaien begon Sarkozy zijn toespraak met een uitgebreide steunbetuiging. „*Frankrijk zal altijd aan de zijde van Israël staan als dat land bedreigd wordt*”, daarbij verwijzend naar de herhaalde dreigementen van de Iraanse dictator Mahmoud Ahmadinejad Israël van de wereldkaart te zullen verwijderen. „*De ambitie van Iran om kernwapens te ontwikkelen vormen een grote bedreiging voor Israël's voortbestaan en is daarom onacceptabel. Israël moet weten dat het niet alleen staat in hun strijd tegen deze Iraanse ambitie*” zo sprak hij. Ook zei hij [voor altijd Israël's vriend te zullen zijn](#).

Links,

Sarkozy in de Knesset en rechts met Israël's president Simon Perez en Sarko's vrouw Carla.

Gedurende zijn toespraak citeerde hij tot tweemaal toe, een tekst uit het Oude Testament. In het eerste deel haalde hij Numeri 27:12 aan. **En de Here zeide tot Mozes: Beklim dit gebergte Abarim, en aanschouw het land, dat Ik de Israëlieten gegeven heb.** Sarkozy gaf hiermee de indruk Israëls aloude Bijbelse grenzen te zullen respecteren maar in het vervolg van zijn toespraak riep hij Israël op [Jeruzalem te verdelen en alle Joden uit Samaria en Judea te verwijderen](#). De Bijbel maakt duidelijk dat het in deze tekst gaat om het gehele Beloofde Land en niet slechts om een deel daarvan maar dat blijkt Sarkozy al dan niet bewust te negeren.

Zijn voorstel kwan er op neer dat alle Joden uit Samaria en Judea gedeporteerd dienden te worden zoals dat een paar jaar geleden onder druk van de wereldleiders ook met [8000 Joden uit het Bijbelse Gaza is gebeurt](#). Wel vond hij dat de leden van de Knesset ervoor moeten zorgen dat alle gedeporteerde Joden financieel gecompenseerd worden. Hij zei dat de veiligheid van Israël alleen gewaarborgd kon worden bij de geboorte van een Palestijnse staat zodat twee volken in vrede en veiligheid naast elkaar kunnen leven. „*In de regio is stabiliteit alleen maar mogelijk als er een levensvatbare Palestijnse staat komt die, net als Israël, Jeruzalem tot zijn hoofdstad mag noemen*” aldus Sarkozy in een emotionele speech.

Ook vond hij dat Israël te weinig deed aan het bevorderen van het ‘vredeproces’ door onder meer door te gaan met de uitbreiding van ‘settlements’ (legale Joodse dorpen in Samaria, Judea en het oostelijk deel van Jeruzalem). Sprekend in het Frans noemde hij deze bouwactiviteiten een obstakel voor vrede. Ook vond hij dat het Arabische [vluchtelingenprobleem](#) opgelost diende te worden en dat Israël moest terugkeren naar de grenzen van voor de oorlog van 1967. In het laatste deel van zijn toespraak citeerde hij nogmaals een Bijbeltekst. Dit keer Jesaja 65:19-21. **Ik zal juichen over Jeruzalem en Mij verblijden over mijn volk. En daarin zal niet meer gehoord worden het geluid van gewezen of van geschreeuw. Zij zullen huizen bouwen en die bewonen, wijngaarden planten en de vrucht daarvan eten...** Met het citeren van deze Bijbeltekst wekte Sarkozy opnieuw de indruk geloof te hechten aan wat de Bijbelse profeten in opdracht van de God van Israël hebben voorspeld. Maar in werkelijkheid bleek de Franse president groot voorstander van een PLO-terreurstaat in het hart van Israëls Bijbelse thuisland. Hoe kan Israël veilig leven met duizenden bloeddorstige terroristen als buurman die zich ten doel hebben gesteld de staat [Israël te vernietigen](#)?

Allen die een PLO-terreurstaat proclameren op het grondgebied van Israëls aloude thuisland, zijn geen vrienden van Israël en zullen ooit verantwoording moeten afleggen voor hun daden omdat zij in werkelijkheid vijanden zijn van het Joodse volk en de God van Israël. De beweerde vriendschap van Sarkozy aan het adres van Israël was niets anders dan theater, zoals trouwens zijn hele optreden tijdens zijn regeerperiode. Hij negeerde Israëls historisch recht op het land en handelde daarmee in strijd met Gods woord. Hij citeerde Bijbelteksten om vervolgens de ware betekenis ervan met voeten te treden. Volgens hem kon er geen vrede zijn zonder de erkenning dat Jeruzalem (Gods eeuwige stad) de hoofdstad zou worden van twee staten. In een interview met de Libanese krant Al-Akhbar noemde hij Hezbollah geen terreurorganisatie, en de strijd tegen Israël gerechtvaardigd omdat Israël „*Palestina bezet houdt*.” Sarkozy verwees daarbij naar de bezetting van Frankrijk door Nazi-Duitsland en plaatste het Franse verzet op één lijn met het verzet van Hezbollah.

Nadat Israëls voormalige premier Ariel Sharon in coma was geraakt, schreef de huichelaar in een brief aan de voormalige Israëlische premier Ehud Olmert. „*Ik wil met deze brief mijn vriendschap en solidariteit tonen. Mijn gedachten gaan uit naar zijn familie en het volk van Israël. Ik wil dat ze weten dat het Franse volk met hen meeleeft in deze zo pijnvolle tijd. De verantwoordelijkheid op uw schouders is zwaar. Ik zend wensen van hoop en vrede naar Israël*”. In het najaar van 2007 zei hij voor 180 Franse ambassadeurs in het paleis op de Champs-Élysée. „*Ik heb de roep, een vriend van Israël te zijn. Dat is juist. Ik zal nooit de veiligheid van de staat Israël op het spel zetten*.” De Joodse staat kan volgens hem „*een nieuwe en dynamische relatie met de Europese Unie tegemoet zien*” nu Frankrijk het leiderschap van de EU op zich heeft genomen.

Tijdens een toespraak voor 1000 Joodse leiders en politici in Parijs op 13 februari 2008, zei hij het antisemitisme te zullen bestrijden en dat 2008 cruciaal zal zijn voor de relatie tussen Frankrijk en Israël. Hij zei zijn hand naar de Joden en Israël te zullen uitstrekken en „*geen handen zal schudden van wereldleiders die weigeren Israël te erkennen*”. Ook zei hij dat Frankrijk niet zal deelnemen aan de tweede VN-wereldconferentie tegen racisme in het Zuid-Afrikaanse Durban in 2009, een belofte waar hij zich inderdaad aan gehouden heeft. Frankrijk zal geen herhaling dulden van de excessen zoals in 2001 hebben plaatsgevonden, aldus Sarkozy.

Na de top van de G20 top in Cannes op 3 november 2011 hoorde een groep Franse journalisten in Parijs een privégesprek tussen Barack Hoessein Obama en Sarkozy, die ze niet hadden mogen horen. Sarkozy zei tegen Obama: „[Ik kan Netanyahu niet meer verdragen, hij is een leugenaar](#)”. Ook Obama maakte nog eens duidelijk niet gecharmeerd van Netanyahu te zijn. Obama antwoordde met: „*Jij bent het zat? Maar ik heb elke dag te maken met hem*”. Hieruit blijkt de minachtig van beide figuren voor de Israëlische leider en het volk van Israël en tonen hun ware gezicht nog maar eens. De hele aanwezige pers stemde er mee in schriftelijk te beloven de belastende opmerkingen niet te publiceren. Desondanks kwam het verhaal naar buiten en heeft de hele wereld mee kunnen genieten van de opmerkingen van de beide wereldleiders.

Gespeelde vriendschap van de Franse leider

In het najaar van 2008 waren vertegenwoordigers uit maar liefst 90 landen in Parijs om het incompetente terreurbewind van [Abu Mazen \(Mahmoud Abbas\)](#) financieel te ondersteunen. De PLO-leider kreeg maar liefst 7.4 miljard dollar steun toegezegd voor de opbouw van een nieuwe moslimterreurstaat in het hart van Israëls thuisland. Sarkozy benadrukte in een toespraak „*dat de internationale gemeenschap moet samenwerken voor de creatie van een onafhankelijke Palestijnse staat*.” Ook riep hij Israël op direct een eind te maken aan de uitbreiding van nederzettingen in ‘bezet’ gebied. Daarnaast pleitte hij voor een opheffing van Israëlische militaire controleposten en zei een eind te willen zien aan „*de bouw van de internationaal zeer omstreden*

[veiligheidsbarrière](#).”Zijn hele regeerperiode heeft in het teken gestaan mee te werken aan het ontmantelen van de Joodse staat.

[Sarkozy is geboren uit een Hongaarse vader en een Grieks-Joodse moeder](#) en opgegroeid als Rooms Katholiek. In het voorgeslacht van Sarkozy zit een rabbi uit Thessaloniki die zich heeft ingelaten met de leer van de valse Messias Shabbat Zwi. Hieruit is de geestelijke stroming van de sabbateans voortgekomen. Voor zover bekend is Shabbtai Zwi nadien in Istanboel onder

volledige controle van de islam gekomen, waaruit de geestelijke moslimstroming “Donmeh” is voortgekomen.

Vlak voor de Franse verkiezingen kwam het weekblad Marianne met een verhaal over ‘De echte Sarkozy, wat de grote kranten niet willen of niet durven onthullen’. Sarkozy wordt hierin uitgemaakt voor een instabiele en paranoïde gek, een machtswellusteling, een potentiële dictator die nog erger is dan de vooroorlogse fascist. De linkse krant Libération kwam met het hoofdverhaal ‘De angstaanjagende meneer Sarkozy’. Hierin staat dat ondanks zijn pogingen, Sarkozy er niet in slaagt zijn explosieve en instabiele karakter te beteugelen. Veel wereldleiders waren echter laaiend enthousiast over zijn aanstelling als president van Frankrijk.

Nicolas Sarkozy is één van de [hoogste Vrijmetselaars in Frankrijk](#). De voormalige rechterhand van Sarkozy, de gynaecoloog Alain Bauer heeft daar een boekje over opengedaan, nadat hij de Vrijmetselarij de rug had toegekeerd, begin 2006.

Bauer is op 5 september 2005 officieel uit de Vrijmetselarij gestapt, gelegenheid waarbij Le Monde zijn grote bijdrage erkende bij de voorbereiding van ‘la loi Veil’ de wet die in januari 1975 het recht op vrije abortus toekende. Frankrijk was het eerste West-Europese land dat daartoe overging. Bauer is sindsdien een invloedrijk actievoerder geweest voor de nieuwe bio-ethiek in de wetenschap (het recht op manipulatie van embryonale cellen, enz). Hij heeft publiekelijk spijt betuigd en aan God vergiffenis gevraagd voor zijn misdaden in dienst van de Vrijmetselarij.

Hij was indertijd Grootmeester van de “[Grand Orient van Frankrijk](#)”. Tot voor kort was hij adviseur van

Nicolas Sarkozy. In een interview in L’Homme Nouveau (no.1356 van 12 nov.2005) legt hij uit hoe intensief de vrijmetselarij betrokken was bij de invoering van ‘la loi Veil’ en hoe de ‘broederschap’ met allerlei slinkse methoden het terrein heeft ontgonnen.

De populariteit van ‘Sarko’ is sinds zijn aantreden, aanzienlijk gedaald. Tijdens een bezoek aan een landbouwbeurs op zondag 24 februari 2008 noemde hij voor de lopende tv-camera’s een burger die weigerde hem de hand te schudden, een klootzak. De uitglijder kwam hem op hevige kritiek te staan. Het ‘klootzakfilmpje’ was de dag na de gebeurtenis al twee miljoen keer op YouTube bekeken. Is inmiddels niet meer beschikbaar op You Tube.

Sarkozy leek ook de betekenis van de mensenrechtenverklaringen van de Europese Unie vergeten te zijn. Hij gedroeg zich als een achttiende-eeuwse despoot die zich tegenover niemand hoefde te verantwoorden. De arrogantie droop ervan af. Hij was net als Berlusconi betrokken bij een groot aantal schandalen en etaleerde een openlijke minachting voor de spelregels van de democratie, die zich misschien nog wel het beste manifesteerden in zijn houding tegen de Franse media en journalisten. Sarkozy schold hen publiekelijk uit voor ‘pedofielen’ en ‘fascisten’ als zij hem vragen stelden die hem niet aanstonden.

Journalisten ondervonden bovendien steeds meer hinder bij hun onderzoek naar de schimmige praktijken van hun president. Ze klaagden te worden gevolgd en bij verslaggevers van diverse media als Le Point werd bij hen

thuis ingebroken en computers en dossiers over Sarkozy gestolen. De prestigieuze krant Le Monde beschuldigde de staatsman ervan de Franse geheime diensten voor deze sabotage acties te hebben ingeschakeld, ook om uit te vinden wie bij het Ministerie van Justitie had gelekt over gerechtelijke onderzoeken naar de president. Het 'lek' werd vlak na de inbraken 'op missie' naar een eiland nabij Frans Guyana gestuurd.

Sarkozy probeerde ook op andere manieren controle te krijgen over de berichtgeving over hem en zijn regering. Hij benoemde zelf het hoofd van de Franse publieke televisie. De onafhankelijke commissie die tot dan toe deze taak had uitgevoerd, werd naar huis gestuurd. Journalisten bij onder andere TF1 – het best bekeken tv-kanaal – en het rechts georiënteerde dagblad Le Figaro werden ontslagen na Sarkozy's onwelgevallige publicaties. Hij was innig bevriend met de eigenaren van TF1, Le Figaro, Libération en andere puissant rijke uitgevers. Vanaf zijn aanstelling als president zijn opvallend veel van zijn maten op hoge functies benoemd bij de publieke zenders en media van 'vrienden'. Dat heeft hem echter niet geholpen bij de verkiezingen in 2012. Het merendeel van de Franse kiezers waren zat, meer dan zat.

Begin februari 2013 was Sarkozy uitgenodigd te spreken tijdens een galadiner van Keren Hayesod, Israëls grootste fondsenwervende organisatie, in Geneve. Hij was tijdens zijn toespraak, net als tijdens zijn regeerperiode, opnieuw zeer kritisch over Israël en riep tot groot ongenoegen van de gasten Joden in de diaspora op om druk uit te oefenen op Israël om de 'vredesgesprekken' met het PLO-bewind te hervatten.

Overige bronnen: *Israël Today News*, 23 juni 2008. *Guysen Israël News*, 13 januari 2006. *Yahoo news*, 22 juni 2008. *Unity Coalition for Israël*, 23 juni 2008. *Emet News Service*, 28 juni 2008. *Jeruzalem Post*, 23 juni 2008. Profetisch Perspectief No 54, 12e jaargang 'Een wortel die gif brengt' door Drs H.A.J.Luns.

Terug naar: [Inhoud](#)